

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 153 (2017), **Duminica a 3-a din Post**
(a Sfintei Cruci)

Evanghelia: Marcu 8, 34-38; 9,1*

În vremea aceea, Iisus chemând la Sine mulțimea, laolaltă cu ucenicii Săi, le-a zis: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Că tot cel ce va voi să-și scape viața, O va pierde; iar cel ce-și va pierde viața pentru Mine și pentru Evanghelie, acela o va câștiga. Că ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă și să-și păgubească sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Că tot cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, de acela și Fiul Omului Se va rușina când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri”.

Și le spunea: „Adevăr vă grăiesc că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere”.

Crucea de viață dătătoare

Cuviosul Părinte Iosif Isihastul

(...) **Cinstind crucea, Îl cinstim, de fapt, pe Cel ce S-a răstignit pe ea, pe Hristos Cel Care a restaurat chipul denaturat și deformat al omului**, ce fusese pătat din cauza căderii. Acesta, ca Cel ce este binefăcătorul omenirii, ne arată neîncetat calea de întoarcere către Dumnezeu.

După ce a vindecat toate bolile și slăbiciunile noastre, Hristos a nimicit moartea și pe cel care a provocat moartea, adică pe diavol, reșezându-ne astfel în poziția privilegiată de fii ai lui Dumnezeu. Mijlocul prin care a fost împlinită minunea învierii omului și a vindecării firii omenești supusă stricăciunii este tocmai Cinstita Cruce, pe care Biserica o sărbătorește astăzi.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Pe drept cuvânt, Sfinții Părinți numesc crucea ca fiind “viața noastră”, căci prin intermediul ei redobândim libertatea și personalitatea pierdute prin păcat. Indiferent de ce păcate și patimi suntem robiți, dacă invocăm sincer puterea și harul crucii, vom reuși să redobândim personalitatea pierdută și să depășim toate necazurile. **Pentru a reveni de la starea împotriva firii la starea după fire, omul trebuie să urce pe scara numită cruce.** Iar dacă va voi să urce și mai sus, să se înalțe către cer, acolo unde este patria sa adevărată, din nou va trebui să parcurgă drumul ascendent al crucii. Să vedem **ce înseamnă de fapt crucea.** În primul rând, crucea este obiectul pe care fiecare din noi îl purtăm la gât. Importanța crucii nu constă însă în aceasta, ci în puterea pe care crucea o are. **Este vorba, desigur, despre puterea prin care Dumnezeu Cuvântul le-a unit pe toate la un loc și a restabilit echilibrul firii umane care fusese pierdut din cauza păcatului.** Cu alte cuvinte, Hristos a nimicit nu numai puterea morții, ci și a diavolului și a oferit oamenilor posibilitatea de a redobândi ceea ce pierduseră, de a ajunge “mai presus de orice putere și de orice nume”, de a sta de-a dreapta lui Dumnezeu Tatăl, împlinind astfel în persoana Sa toate făgăduințele: “vreau ca acolo unde voi fi Eu să fie și ei”. Așadar această supervaloare dobândește omul prin intermediul cinstitei cruci. Acest lucru nu înseamnă, însă, că trebuie să invocăm în mod abstract harul crucii, ci trebuie să ne străduim să ne ridicăm crucea și să o purtăm pe umerii noștri. Iată ce zice Domnul: “vinde tot ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer. Apoi vino de-mi urmează Mie”.

Iată sensul crucii. **Rătăcirea celor două firi raționale – îngerească și umană – care s-au îndepărtat de Dumnezeu prin cădere și autodistrugere constă în faptul că s-au reîntors la starea de egoism, al cărei apogeu este atins prin iubirea de sine. Iubirea de sine este tocmai cauza distrugerii. Această stare bolnăvicioasă se vindecă cu ajutorul iubirii de durere (filoponía), care, de altfel, stă și la baza jertfei de pe Cruce, jertfă pe care Domnul Și-a asumat-o nu pentru Sine, ci pentru a ne vindeca pe noi.** Așadar, pentru noi, **Crucea trebuie să însemne iubire de durere, care constă în a ne lepăda de tot ce e al nostru, pentru a ne dedica și a ne încredința pe noi înșine voii dumnezeiești. Această nevoință, această agonie este crucea noastră.** Ați văzut ce a făcut Domnul Hristos? Îl îndemna Pilat să se apere pe Sine, iar El nu spunea nimic. Oare de ce nu i-a răspuns? Dacă îi răspundea, ar fi însemnat că vrea să Se îndreptățească pe Sine. Iar acest lucru este exclus în cazul lui Hristos. Cu o altă ocazie, pentru a ne deschide mintea ca să pătrundem sensul tainei, S-a rugat astfel Tatălui Său: “Părinte, scapă-mă de acest ceas”, iar imediat adaugă: “dar pentru aceasta doar am ajuns la ceasul de față”.

Fiecare din noi trebuie să înțeleagă că viața noastră pe pământ nu are alt sens, că nu trebuie să avem altă preocupare, decât cum să fim mereu pregătiți să ne ridicăm crucea. Nici un cuvânt, nici un sens prin care ni se descoperă voia divină nu trebuie să ne scape. Trebuie să fim întotdeauna pregătiți să răspundem voii divine, chiar și

cu prețul jertfei de sine. Acesta este sensul destinației noastre. Căci nu trăim în această lume ca să mutăm lucrurile dintr-un loc într-altul, sau ca să prelucrăm materia. Aceasta ne învață Sfinții Părinți și dreptii Vechiului Testament. (...)

Cine vrea să se închine și să cinstească cum se cuvine Sfânta Cruce, trebuie să se lepede de celelalte scopuri ale vieții sale care sunt străine de voia dumnezeiască. Se poate ca mâinile și picioarele să se miște spre îndeplinirea misiunii noastre pe acest pământ, însă mintea trebuie să ne fie mereu la Dumnezeu. **Desigur, ca oameni, suntem nevoiți să ne ocupăm și cu cele materiale. Trebuie însă să fim cu luare aminte, ca nu cumva mintea noastră se fie subjugată de acestea, ci să fie neîncetat îndreptată spre Dumnezeu.** Trebuie să ne dăm toată silința să-L iubim pe Domnul Dumnezeu nostru din tot sufletul, din toată inima, din toată tăria și din tot cugetul nostru și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. **Cel care își ridică crucea în acest duh al iubirii, cu siguranță că va fi părtaș și Învierii, așa cum spune și sfântul apostol Pavel că, dacă vom muri împreună cu Hristos, vom și trăi împreună cu El...** dacă însă ne vom lepăda de El, și El se va lepăda de noi. Așadar, **dilema în fața căreia suntem puși este cu totul înfricoșătoare: fie Îl vom mărturisi pe Hristos, fie Îl vom nega – nu există cale de mijloc. Cu alte cuvinte, fie alegem să ne ridicăm neîncetat crucea, răstignindu-ne împreună cu Domnul nostru, ca să și înviem dimpreună cu El, fie alegem tabăra celor care Îl neagă și atunci, în mod obligatoriu, și El se va lepăda de noi. Să nu fie una ca aceasta! (...)**

În lumea aceasta (...) nu trebuie să ne sperie ispitele care vin din starea de păcătoșenie în care ne aflăm, sau capcanele întinse de cel viclean, prin care încearcă să ne împiedice să ne închinăm lemnului Crucii. Păcatul, acest obstacol imens, încearcă în fel și chip să ne oprească de la a-L cinsti pe Domnul Hristos. Însă noi, având mereu gândul la Dumnezeu, trebuie să strigăm astfel: “mergi înapoia Mea, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”. Așadar, acesta este sensul vieții noastre – de a descoperi și păzi voia lui Hristos. Și, chiar dacă ne aflăm în pericol, nu trebuie să ne lepădăm de El, ci trebuie să-L mărturisim, chiar și cu prețul vieții noastre.

Acesta este drumul pe care l-au urmat martirii, mărturisitorii, cuvioșii, dreptii de la început și până în zilele acestea mai de pe urmă. Suntem, așadar, moștenitorii acestui tezaur duhovnicesc, avându-i mijlocitori pe toți dreptii și sfinții care alcătuiesc Biserica triumfătoare și care se roagă neîncetat pentru noi și ne așteaptă alături de ei. Nimeni să nu deznădăduiască, nimeni să nu rămână în urmă. Să înaintăm toți împreună spre atingerea scopului nostru comun, cu harul Crucii Domnului nostru Iisus Hristos. Amin.

Sursa: **Gheronda Iosif**, *Mesaje athonite*, Ed. Sfintei Mari Mănăstiri a Vatopedului, Sfântul Munte 1999

Vitamine duhovnicești

Dacă oamenii ne dezamăgesc, e mai bine să trăim singuri?

Dezamăgirea mea e lucrarea mea, nimeni nu m-ar putea amăgi dacă nu m-aș lăsa amăgită. Și orice dezamăgire este o faptă bună, un serviciu, să pupăm mâna celui care ne dezamăgește, să îl pupăm pe obraji, să-i mulțumim frumos, să-l punem și pe acatist vreo zece ani și să ne despărțim! Că a alege să trăiești mai departe lângă cineva care e specializat în a te dezamăgi și o face cu plăcere, mi se pare prea mult.

Să învățăm din prima lecție: **ne amăgim pentru că suntem plini de pretenții și de așteptări de la ceilalți, am vrea ca ceilalți să fie așa cum ne-ar plăcea nouă și așa cum am vrea să fim noi și ne amăgim pe noi înșine că suntem așa și așa și așa (...)** Cumva, această dezamăgire să fie începutul cunoașterii, începutul iubirii. **Cine rezistă la zece dezamăgiri asumate și încă îl mai iubește pe dezamăgitor, are șanse să-l iubească până la Judecata de Apoi.** Între timp să-i spunei de fiecare dată că vă doare comportamentul lui și că ați ales să-l iertați și chiar să-i cereți să-și ceară iertare... Dar singurul lucru important aici este să vă asumați consecințele comportamentului său fără să-l acuzați pe el de cele pe care le îndurați. Ați ales asta și vă asumați...

Da, nu putem trăi singuri pentru că viața e comuniune. Singurătatea este moarte. **Când suferim în relație, tot moarte e, dar e o moarte urmată de înviere. Murim felului de a fi centrat pe mine și înviem pentru celălalt. Nimeni nu scapă de moarte. Numai la Învierea cea mare vom scăpa de moarte. Dar putem alege să murim singuri și triști, iubind o pisică de rasă, sau să murim vii, înconjurați de ființe care ne iubesc și pe care le iubim, în ciuda tuturor rănilor pe care ni le-am făcut unii altora și a dezamăgirilor pe care le-am trăit de-a lungul timpului.**

Sursa: **Monahia Siluana Vlad**, *Deschide cerul cu lucrul mărunt*, Ed. Doxologia, 2013

Ce este depresia?

O combinație de gânduri. Omul se gândește: va fi asta, va fi cealaltă. În realitate nu va fi nimic. El doar își face gânduri și singur se complică. Se gândește că pentru proastra lui dispoziție este altcineva vinovat. Dar nu e așa, e însuși omul vinovat.

Te duci apoi la familia ta, dar ești mâhnit. Dispoziția ta proastă se răspândește în casă. Cine e de vină după aceea pentru aceasta? Tu singur ești vinovat. Gândurile tale se întind, se răspândesc prin tine. **Omul primește ce este înlauntrul tău, ceea ce porți cu tine.**

Sursa: **Starețul Tadei de la Vitovnița**, *Cum îți sunt gândurile așa îți este și viața*, Ed. Predania, București, 2010